

А. Т. Джоунс

Защо тогава е законът

А. Т. Джоунс

Защо тогава е законът

Коментар върху Галатяни 3:19

Извадка от статии от Ривю енд Херълд
6-ти февруари, 1900 г. – 13-ти март, 1900 г.

Отпечатано в Австралия от
Maranatha Media
maranathamedia.com

На български:
maranathamedia.bg

Март, 2017

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение	4
Защо тогава е законът?	6
Морален и церемониален закон	8
Погрешни разбирания за “добавения закон”	12
Законът е изговорен поради престъпление	15
В ръката на един Ходатай	18
Докато дойде Семето = Второто пришествие	22

Въведение

Въпросът кой закон е бил законът в галатяни, бил фокусната точка на доктриналната битка, осъществила се на библейската конференция на Адвентистите от Седмия Ден през 1888 година.

Защо е толкова важно за нас да разбираме централните точки отнасящи се до този въпрос? Законът в галатяни разкрива дали разбираме правилно вечния завет в подробностите на Писанието. Макар че е възможно да се улови централната тема на вечният завет, тази тема трябва да бъде разбрана в подробностите на Писанието, за да се оцени истински и за да се представя така както е дадена в Писанието. Това е особено вярно, когато говорим за писанията на Павел.

Историята показва, че въпросите в Галатяни 3-та глава са директно свързани с разбирането за оправдание чрез вяра.

В 9 ч. сутринта, старейшината Уагонър продължи своите поучения върху закона и евангелието. **Взетите под внимание текстовете от Писанието бяха: петнадесетата глава на Деяния на апостолите и втората и третата от Галатяни, сравнени с Римляни 4-та глава и други текстове в Римляни. Неговата цел беше да покаже, че точката на противоречието е оправдание чрез вяра в Христос,** която вяра ни се счита за правда, както при Авраам. Заветът и обещанията към Авраам са заветът и обещанията към нас. "Трети ден" от заседанието," *Ежедневен бюлетин на Генералната конференция (21-ви октомври, 1888 г.)*

Елън Уайт потвърдила, че тази вест в действителност била оправдание чрез вяра.

Някои ми писаха, питайки ме, дали вестта за оправдание чрез вяра е третата ангелска вест, и аз отговорих, "Тя действително е третата ангелска вест."-- *Ривю енд Херълд, 1-ви април, 1890 г.*

В своята велика милост, Господ изпрати на Своя народ една най-скъпоценна вест чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да изтъкне по-ясно въздигнатият Спасител пред света – жертвата за греховете на целия свят. Тя представяше оправдание чрез вяра в Гаранта; поканваше хората да приемат правдата на Христос, която се изявява в послушание на всички Божии заповеди. *Свидетелства към служителите и евангелските работници – Гл. 2 Верни и усърдни предупреждения; Подзаглавие: Вестта за оправдание чрез вяра – Параграф 1*

Тази вест била подтискана колкото се може повече от мнозинството ръководители в църквата, които като цяло я отхвърлили и осъществили контрол върху средствата за комуникация с църквата. Когато старейшината А. Т. Джоунс бил назначен на позицията редактор на Ривю енд Херълд, той имал възможност да представи едно внимателно обмислено обяснение на разбирането за вестта от 1888 година върху закона в Галатяни. Тук ние възпроизвеждаме неговия коментар върху Галатяни 3:19, тъй като конфликтът е бил съсредоточен върху този стих и върху това кога щяло да бъде изпълнението на фразата “докато дойде семето.”

Насърчавам читателя да изучава внимателно този коментар. Под вдъхновението на Божия Дух, старейшината Джоунс използва характерната си остра като бръснарско ножче логика, за да представи библейското доказателство, което спомага за укрепването на ключовете точки на вестта от 1888 година. Този коментар полага основата за разбирането на веригите на дълго поддържания протестантски възглед за заветите, който съкращава мощта на правдата чрез вяра, която се изявява в послушание на всички Божии заповеди.

Блажен е този който чете, и онези които слушат думите на това пророчество [вест] и пазят написаните там неща: защото времето е близо. Откр. 1:3

Защо тогава е законът?

Ривю енд Херълд, 6-ти февруари, 1900 г.

Ще се забележи, че думата “служи” (на бълг. „се даде“) е добавена дума. Тя всъщност не добавя нищо към смисъла. Въпросът си остава също толкова силен и ясен, както, когато е написано. “Защо тогава е законът?” Друг превод казва: “Защо тогава законът?”

Това бил готовият аргумент на „повярвалите фарисеи,” срещу цялото евангелие, което било представено от Павел. И това е защото евангелието представя оправдание чрез вярата на Христос, а не чрез някакви дела на закона. И навсякъде където това е било представяно: “повярвалите фарисеи,” които нямали никаква друга концепция за оправданието освен чрез делата на закона, задавали въпроса: “Защо тогава е законът?” “Каква е ползата от закона?” Според тяхната преценка, този възразяващ въпрос бил достатъчен, за да се отхвърли всичко което някога би могло да се каже за оправдание чрез вяра без делата на какъвто и да е закон.

И действително, същият този аргумент се използва от „повярвалите фарисеи“ днес по същия превъзхождащ и самоутвърждаващ се начин, и със същата тази цел. Нека изискванията на Божия закон, точно както Бог ги е написал, бъдат представени днес, в която и да е част на цялата тази страна, или дори в някоя друга страна, и изповядващите се за служители на евангелието веднага ще се надигнат, всички те наежени с възражения ще се противопоставят на всяко изискване на Божия закон към тях, защото той “никога не би могъл да оправдае никого.” Ще набележат и ще изследват всеки израз, който могат на намерят в Писанията, като например: “Никоя плът няма да се оправдае чрез делата на закона;” и “Всички вие които се оправдавате чрез закона; сте отпаднали от благодатта,” и т. н.; и ще

го огласят със силен глас, а след това ще питат настоятелно: “Каква е ползата от един такъв закон? Какво му е доброто? Той не може да оправдае никого.”

Описаната тук сцена е съвършено позната за хиляди и хиляди читатели на РИВЮ ЕНД ХЕРЪЛД, и особено на проповедниците на евангелието в Тройната Ангелска Вест, която призовава всички хора да пазят “Божиите заповеди и вярата на Исус.”

Струва си обаче да се отбележи, че в древните дни това възражение никога не е било издигано от езичниците, но само от “повярвалите фарисеи”; никога не е било издигано от простия и обикновен грешник, който е знаел, че делата му не биха могли да го оправдаят, и който по тази причина действително е копнеел за оправдание; но само от онези, които са претендирали че познават Бога и оправданието, но всъщност са познавали само техните собствени дела по закона. Дори и сега е така.

Затова въпросът—“Защо е тогава законът?” —е настояща истина, и завинаги ще бъде настояща истина. За една личност, чиято концепция за оправданието се състои изцяло в оправдание чрез дела, едно такова питане, което е представено като възражение, е достатъчно, за да отхвърли всички изисквания на закона на Бога; и никакво по-силно доказателство не би могло да се даде някога от някой, за това че неговата единствена концепцията за оправдание е изцяло чрез дела, от това че той издига възразяващия въпрос срещу Божия закон: “Тогава защо е законът?” “Каква е ползата от закона?” Това е защото едно такова възражение, според неговата преценка, дава право да се смята, че не би могло да има полза от какъвто и да е вид закон, ако той не оправдава човека, т. е. престъпника.

Но всеки който познава истинското оправдание, което е оправдание чрез вяра, знае достатъчно добре, и може да види съвършено ясно, че може да има изобилна полза от закона напълно отделно от всяка

идея за оправдание чрез него. И тогава има място за този въпрос, като едно съвестно запитване.

“Защо тогава е законът?” Отговорът е—

1. “Чрез закона става познаването на греха” (Римл. 3:20): “тъй че грехът да може да стане изключително греховен чрез заповедта” (Римл. 7:13), за да може хората, чрез познаването на чудовищността на греха, да бъдат направени способни да оценят величието на спасението, което Бог е изпратил в дара на своя Син.

Така е казано и на друго място. “Законът влезе, за да може престъплението да изобилства. Но където изобилстваше грехът, благодатта изобилстваше много повече: та по този начин благодатта да може да царува чрез правдата към вечен живот чрез нашия Господ Исус Христос” (Римл. 5:20, 21).

2. Когато грешникът е научил чрез закона за величината на своя грях, и е намерил едно толкова велико спасение в Господ Исус, което го спасява от всичкия му грях, и една толкова пълна правда, която царува в него срещу всичката сила на греха, той все още намира една втора основна полза от закона в неговото свидетелство за правдата на Бога, с която се е сдобил без закона. И затова е писано: “Никоя плът няма да се оправдае пред него чрез делата на закона; защото чрез закона става познанието на греха. “Но сега, правдата на Бога се изявява без закона, бивайки засвидетелствана ОТ ЗАКОНА и пророците; а именно правдата на Бога която е чрез вярата на Исус Христос към всички и на всички които вярват; защото няма разлика” (Римл. 3:21, 22).

Ето такъв е и до там достига въпросът: “Тогава защо е законът?”

Морален и церемониален закон

Ривю енд Херълд, 13 февруари, 1900 г.

“ЗАЩО тогава е законът?” (Гал. 3:19).

Това запитване на “повярвалите фарисеи” не се ограничавало до закона на Бога, макар че, тъй като той е главния от всички закони, това разбира се била основната мисъл в запитването. Но от началото на това изследване на книгата Галатяни разбрахме, че е включен не само моралният, но и церемониалният закон—всъщност всичко което Бог бил дал. И това е така, защото цялата служба на фарисеите била просто една служба на закона; щом като единствената им идея за оправдание била оправдание изцяло чрез закона, и единствената им идея за спасение била изцяло идея за спасение чрез дела.

Следователно при „повярвалите фарисеи” това запитване се е разширявало също и до въпроса: Защо е тогава левитският закон? Защо е тогава жертвената система? Защо е обрязването? Каква е била ползата от всички тях, ако спасението не се е добивало чрез никое от тях? Такава е била единствената употреба/полза, която те имали от тези неща: наистина, това е била единствената концепция, която са имали за тях.

Те очаквали съвършенство от левитското свещенство; също и от обрязването; също и от всичко което било дадено от Господ. Тяхната единствена идея за ползата им била, че оправданието и спасението идвали при тях в правенето на тези неща – чрез тяхното извършване. Но всичко това било заблуда и извращение на истинското намерение за всичко което Бог бил дал. Оправданието не било чрез никое от тези неща, нито чрез всички тях заедно, повече отколкото чрез Божия закон. Оправданието винаги е било чрез вяра; и жертвената система, и всички служби и церемонии на левитския закон били само едно дадено то Бога средство, чрез което се изразявала вярата: жертвите били средство чрез което се изразявала вярата, която те вече имали в направената от Бог Жертва.

И същият този въпрос, по същата тази причина, се повдига и днес от хилядите „повярвали фарисеи“, в тяхната вражда срещу истината на евангелието. Единствено по тази причина въпросът “Защо тогава е законът?” е един жив въпрос днес, и винаги ще бъде жив въпрос навсякъде, където се проповядва истината на евангелието—правдата чрез вяра.

Но има една по-голяма от тази причина въпросът “Защо е тогава законът?” да бъде един жив въпрос днес, и винаги. Това винаги е един истинен и подходящ въпрос в търсенето на истината, такава каквато е в Исус. Защото в цялата божествена икономика от времената на Израил, има скъпоценна истина, богата инструкция и славна светлина за всички които искат да бъдат учени от Бога. Всичко това е било на разположение за израилевия народ в древността; но чрез плътското мислене и неговото себеоправдание, те го пропуснали. И понеже Израил наистина пропуснал това, хиляди изповядващи се за вярващи днес се препъват в паденията на Израил, пренебрегват и дори отхвърлят всички велики богатства пропуснати от Израил, които обаче били за всички хора, както тогава, така и сега. Защото за народа на самите последни дни е писано: “Помнете закона на слугата ми Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил, с постановленията и съдбите.” (Мал. 4:4). И “християнинът, който приема истината, цялата истина, и нищо друго освен истината, ще гледа на библейската история в нейната истинска тежест. Макар за историята на юдейската икономика отначало до край, да се е говорило с надменност и подигравка (както по време на ‘мрачните векове’), но когато бъде изучавана, тя ще разкрива все повече и повече светлина.”¹

“Защо тогава е законът” на левитското свещенство, жертвата, приношението, огненото приношението, приносът за грях, светилището и неговите служби?— Всички тези били само едни божествено определени средства за изразяване на вярата, която те вече имали, и която вече им била докарала правдата на Бога, без никакви дела от каквото и да е закон.

Левитското свещенство било средството за изразяване на вярата в онова по-велико свещенство - свещенството на Божия Син - оповестено с думите: “Господ каза на моя Господ . . . Ти си свещеник завинаги по реда на Мелхиседек” (Пс. 110:1-4). Светилището и службите на това свещенство, били само средство за изразяване на вярата в службите на небесното светилище и свещенство. Защото, за цялата тази система, “това е обобщението: Ние имаме такъв първосвещеник, който е поставен от дясната страна на трона на Величието в небето; служител на светилището, и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек.” (Евр. 8:1, 2).

И цялата тази история, както е очертана тук, е показана в дадената на народа инструкция в книгата Левит. В Лев. 4:13-20 се казва, че, когато народът е съгрешил от незнание, и това е било скрито от очите им, когато са “направили

1 Тук Джоунс цитира Духът на пророчеството: Ривю енд Херълд, 6-ти февруари, 1900 г., Статия А, Параграф 2

нещо против някоя от заповедите на Господ във връзка с неща, които не трябва да се вършат и са виновни; когато грехът, чрез който са съгрешили против него—против Божия закон—е станел известен, тогава събранието е трябвало да “принесе юнец за греха, и да го доведе пред скиннията на събранието.” И старейшините на събранието е трябвало да положат ръцете си върху главата на юнеца, пред Господ, изповядвайки по този начин греховете на събранието, и възлагайки ги така върху юнеца. Тогава юнецът е трябвало да бъде “убит пред Господ.” И помазаният свещеник занасял “от кръвта на юнеца в скиннията на събранието; и потапял пръста си в кръвта, и я попръсквал седем пъти пред Господ, пред завесата.” И “слагал от кръвта върху роговете на олтара,” който бил пред Господ, в скиннията на събранието; и изливал „всичката кръв в подножието на олтара за огнено изгаряне,” който бил “при входа на скиннията на събранието.” Така свещеникът извършвал „умилостивение за тях,” и грехът „им бил прощаван.”

Там бил законът на Бога, и чрез него, познанието за греха им показвало че са виновни. Тогава там била и жертвата и полагаането на греха чрез изповедта, върху жертвата като заместник. Тогава имало и заколване на жертвата и принасянето на нейната кръв в тяхна полза, и чрез нея било извършвано умилостивението и им се давало прощение на греховете. Чрез закона имало познание за греха, а чрез евангелието на жертвата – прощение на греха и помирение с Бога.

Но “не е възможно кръвта на юнци и козли да отнеме греховете.” (Евр. 10:4). Защо тогава е всичкият този закон, светилището, службата и церемонията? Ахаа! Това било “образ на настоящото време” “до времето на реформирането.” Но “Христос като Първосвещеник на бъдещите добрини влезе в по-голямата и посъвършена скиния, не с ръка направена, тоест не от настоящото творение, и не чрез кръвта на козли и на телета, а чрез Собствената Си кръв, Той влезе веднъж завинаги в святото място и придоби за нас вечно изкупление.” (Евр. 9:9-12).

И заедно с Христос, и в Христос, ние имаме този ден, в 1900 г. сл. Хр., същината на всичко онова което е било сянка. В небесния храм е ковчегът на неговия завет, в който е заветът—неговият закон. “Чрез закона става познаването на греха.” А чрез евангелието на жертвата на Исус Христос и неговата свещеническа служба, и принасянето на кръвта му в небесното светилище, има прощение на греха “за всеки който вярва,” и правда, защото е направен едно с Бога, в Христос Исус, който е изкуплението.²

2 Английската дума за изкупление *atonement* позволява прехвърляне към идеята за единение с Бога (*make at one with God*) и Джоунс използва тази игра на думи

И единствената разлика между времената преди Христос и времената след Христос, е, че тогава, понеже Исус още не е бил дошъл и не е бил принесъл себе си, но е трябвало да дойде, вярата в неговото идване и принасяне на себе си е можела да бъде изразена само по този начин; докато, сега, когато той е дошъл и е принесъл себе си като жертва, и е влязъл в своето свещенство и “винаги живее, за да ходатайства за” нас, вярата сега се изразява чрез хляба и виното—тялото и кръвта—представящи това което всъщност е било принесено. Ако сега се принася жертва и ако има свещенство и свещеническо служене на земята, това би отрекло, че истинската Жертва - Христос, вече е била принесена.

По този начин е имало ясна и интелигентна полза от всички закони, (както от моралния, така и на церемониалния) дадени на Израил. И това е без никаква цел или мисъл, че оправданието идва чрез някой от тях, или чрез всички тях заедно, а че идва винаги и САМО чрез вяра.

И това е въпросът “Защо тогава е законът?” по отношение на церемониалния закон. И от смисленото и внимателно изучаване на въпроса, ние сме напълно убедени, че книгата Галатяни, книгата Римляни и книгата Евреи са в хармония. Писмото към Галатяните е било написано, или преди писмото към Римляните, или преди това към Евреите. В повдигнатия от „повярвалите фарисеи“ спор, който бил объркал галатянските християни, бил замесен, както моралният, така и церемониалният закон; така че и двата са включени в писмото към Галатяните, и целият въпрос е разгледан накратко. И тогава, в последствие е била написана и книгата Римляни, разширявайки въпроса, и пребивавайки върху онази фаза от Галатяните, която включва моралния закон и оправданието чрез вяра; а книгата Евреи била написана, разширявайки въпроса и обитавайки изцяло върху онази фаза от Галатяните, която включва церемониалния закон и оправданието чрез вяра. И ние вярваме, че колкото повече се изучава тази тема, толкова повече ще се вижда, че в Галатяните се побират както Римляните, така и Евреите.

тук, за да представи още един аспект на изкуплението.

Погрешни разбирания за “добавения закон”

Ривю енд Херълд, 20-ти февруари, 1900 г.

“ЗА КАКВО тогава СЛУЖИ законът? Беше добавен поради престъпленията” (Гал. 3:19).

Гръцкото понятие, което тук е преведено, като “добавен,” е същата дума, която е преведена в Евр. 12:19 като “изговорен,” в изречението във връзка с Божия глас, говорещ на Синай, “който глас онези които го чуха замолиха да не им се говори [или добавя] и дума повече.” Това е същата дума, която е използвана и във Вт. 5:22, където е преведена в изречението като “добави,”: “Тези думи изговори Господ на цялото събрание на планината изсред огъня, облака, и гъстата тъмнина, със силен глас: и не добави [или изговори] повече.”

Както в Евреи, така и във Второзаконие, думата е използвана с директна препратка към даването на Божия закон, десетте заповеди. Следователно, този пасаж в Галатяните, изглежда със сигурност внушава, че въпросният закон би трябвало да е същият закон. И това е допълнително подкрепено от по-късния израз в този стих, че въпросният закон е бил нареден “в ръката на един посредник.” И сега, щом като има само „един Посредник/Ходатай между Бога и хората, Човекът Христос Исус,” значи със сигурност ръката на Христос е била тази в която е бил заповядан този закон. И Вт. 33:2, говори за същата онази сцена, за която става въпрос във Вт. 5:22; и Евр. 12:20 казва: “Господ дойде от Синай, и се издигна от Сиир към тях: просия от планината Фаран и дойде с десетки хиляди светии: от десницата му излезе огнен закон за тях.”

Десетте заповеди не само бяха написани с ръката на самия Господ, но бяха написани на каменни плочи, които “плочи бяха Божие дело,” както и написаното, което също беше Божие писание. И тези плочи бяха дадени на Мойсей чрез ръката на Господ. И дори когато Мойсей беше счупил тези плочи, и беше насочен да направи други плочи, Господ отново написа с ръката си същия закон на тези плочи, които първоначално бе написал на плочите, които самият той беше направил.

Но това не е вярно за никой друг закон. Вярно е че церемониалният закон – законът за жертвите, приносите, светилището, цялата Левитска система—също беше даден от Господ на Мойсей; но той не беше даден на Мойсей чрез ръката

на Господ. Не излезе от неговата ръка, нито беше написан със собствената му ръка, нито на плочи направени от собствената му ръка. Беше даден на Мойсей от Господ, и беше написан изцяло от Мойсей, и въобще не беше писан от Господ.

Някои, вземайки английската дума “добави” в това изречение от Гал. 3:19, и ограничавайки я до английския ѝ смисъл “добави,” предполагали, че тук се учи, че каквото и закон да се има предвид, то той по необходимост е бил добавен към нещо, като част от това нещо, и така те са поддържали идеята, че той е бил добавен към завета с Авраам. Но гледище като това със сигурност би било явна грешка, защото в Гал. 3:15, положително се казва, че “дори и да е човешки завет, ако се потвърди, никой човек... не добавя към него.” По този начин би било невъзможно да се добави каквото и да е към този завет. Думата преведена като „добави“ в Гал. 3:15, не е същата гръцка дума като преведената като „добави“ в Гал. 3:19, нито пък и думите са сродни.

От самата гръцка дума, в Гал. 3:19, и нейната употреба във връзка със закона в Евр. 12:20 и Вт. 5:22, а така също и от употреба ѝ в Писанието на други места, става ясно, че това не предполага задължително, че това което се има предвид трябва да бъде добавено буквално в смисъла на математическо добавяне. Един израз в който е използвана гръцката дума е, “Първо търсете Божието царство и неговата правда; и всички тези неща ще ви се добавят” (Мат. 6:33). Тук е ясно, че този израз е просто равнозначен на “дава”—“всички тези неща ще ви се дадат,” или “ще получите всички тези неща.” Точно такава е неговото значение в Марко 4:24, в който изразът при нас е преведен: “На вас, които чувате, ще се даде повече”—повече ще бъде добавено. В Деяния 12:3, в нашият превод пише: “Той при това улови и Петър.” Ако това се преведе както е в Гал. 3:19, щеше да бъде: “Той прибави да улови и Петър.” По този начин думата в Гал. 3:19 би могла да се преведе като еднакво подходящо: “Защо е тогава законът? Беше изговорен поради престъпленията,” или, “Беше даден поради престъпленията.” Един от преводите на това изречение е: “Беше поставен заради престъпленията.” Друг пък е: “Беше въведен,” и т. н. Вярно е, че ако се преведе, “Беше добавен,” ще е точно толкова добре, приемайки, че думата „добави“ се разбира в тези разновидности на

смисъла, и не се ограничава до нейното специално значение на математическо добавяне, както, когато се добавя „един лакът на ръста му.”

Значи законът беше даден, изговорен, добавен, поради престъплението. Дали това твърдение, че “той се добави заради престъпленията” издържа в случая с Божия закон – десетте заповеди? Изразът със сигурност се прилага във връзка с този закон, така както той е взет под внимание в цялата дискусия, в която били въввлечени галатяните, т. е. законът в неговата писмена форма. Това не само ще се види ясно, но то е заявено по един положителен начин, в един текст, който вече беше цитиран няколко пъти в тези “Изследвания в Галатяните;” и тук отново го представяме: —

“Ако човекът бе опазил Божия закон, както бе даден на Адам след грехопадението му, ако Ной и Авраам го бяха опазили, нямаше да бъде нужна наредбата за обрязване. И ако потомците на Авраам бяха опазили завета, символизиран с обрязването, те нямаше да бъдат въввлечени в идолопоклонство, нито пък би било необходимо да понесат живот на робство в Египет. Щяха да опазят Божия закон в умовете си и нямаше да е нужно той да бъде провъзгласяван от Синай, или да се напише на каменните плочи; и ако хората бяха изпълнявали принципите на десетте заповеди, не би имало нужда от дадените на Мойсей допълнителните нареждания.” (“Патриарси и пророци,” - с. 364 в оригинал; Гл. 32 Законът и заветите - Параграф 4).

Това точно съответства на другите изрази във връзка с влизането на Божия закон: “Законът влезе, за да може да изобилства престъплението” (Римл. 5:20). “Та грехът чрез заповедта да може да стане изключително греховен” (Римл. 7:13). “Да изкара на преден план престъпленията” (Превод на Фарар на Гал. 3:19). “За да изяви като престъпления неговите престъпления” (Алфорд).

Ще проследим това следващата седмица.

Законът е изговорен поради престъпление

Ривю енд Херълд, 27-ми февруари, 1900 г.

“За какво служи тогава законът? Беше добавен поради престъпленията.” От представените доказателства в изследването на Галатяните от миналата седмица, е свършено ясно, че законът на Бога, десетте заповеди, в писмена форма, както на каменните плочи, така и в извлечението на неговите принципи в постановленията и съдбите на “допълнителните насоки дадени на Мойсей,” беше изговорен, даден, добавен, поради престъпленията на хората. Тъй като хората отиваха все повече и повече в тъмнина, Господ ги следваше с допълнителни усилия, и с още подробности, за да ги доведе до светлината. Наистина, те бяха отишли толкова далече в престъпленията и тъмнината, че Господ всъщност ги следваше дотолкова, че им даде “постановления които не бяха добри.” Цялата история е разказана в следния пасаж: —

„Божият закон съществуваше преди да бъде сътворен човекът. Ангелите бяха управлявани от него. Сатана падна, защото престъпи принципите на Божието управление. След като Адам и Ева бяха създадени, Бог им извести своя закон. Той не беше написан тогава, но им беше повторен от Йехова.

Съботата на четвъртата заповед беше учредена в Едем. След като Бог беше направил света и беше създал човека на земята, той направи съботата за човека. След греха и падението на Адам, нищо не беше отнето от Божия закон. Принципите на десетте заповеди съществуваха преди падението, и бяха от такъв характер, който подходеше на състоянието на един свят ред от същества. *След грехопадението, принципите на тези заповеди не бяха променени, но бяха добавени допълнителни правила, за да посрещнат човека в неговото паднало състояние.*

Адам учеше потомците си на Божия закон, който закон беше предаван на верните през всички следващи поколения. Продължителното престъпване

на Божият закон предизвика потоп от води по земята. Ной и неговото семейство запазиха закона. Ной учеше потомците си на десетте заповеди. Господ запази за себе си един народ от Адам нататък, в чиито сърца беше неговият закон. Той казва за Авраам: Той “послуша гласа ми, и опази заръчването ми, моите заповеди, моите постановления, моите закони” (Бит. 26:5).

Ако потомците на Авраам бяха продължили да се отделят от другите народи, те не биха били съблазнени към идолопоклонство.

Само няколко семейства първоначално слязоха в Египет. Те станаха едно голямо множество. Някои от тях внимателно инструктираха децата си в Божия закон; но много от израилтяните бяха станали свидетели на толкова много идолопоклонство, че объркаха идеите на Божия закон.

За да ги остави без извинение, сам Господ се снижи, за да слезе на Синай обгърнат в слава, и обкръжен от своите ангели, и по един най-поразителен и страховит начин изяви своя закон на десетте заповеди. Той не ги повери на никого, за да бъдат преподавани, нито даже и на своите ангели, но изговори закона си с ясно доловим глас на всеослушание пред целия народ. Той дори и тогава не ги повери на краткотрайната памет на един народ, които бяха склонни да забравят неговите изисквания, но ги написа на каменни плочи със собствения си свят пръст. Искаше да премахне от тях всяка възможност да смесят неговите святи предписания с някаква традиция, или да объркат изискванията му с човешките практики.

Тогава той дойде още по-близо до своя народ, които бяха така готови да се отклоняват, и не пожела да ги остави само с десетте изисквания на Декалога. Заповяда на Мойсей да пише, така както щял да му нареди, съдби и закони, давайки подробни насоки във връзка с това което изисква да изпълняват, и по такъв начин съхрани десетте правила, които беше начертал на каменните плочи. Тези специфични насоки и изисквания бяха дадени, за да привлекат грешащият човек към послушание на моралния закон, който той е толкова склонен да престъпва.

Ако човекът беше опазил Божия закон, така както беше даден на Адам след грехопадението му, запазен в ковчега от Ной, и съблюдаван от Авраам, нямаше да има нужда от наредба за обрязване. И ако потомците на Авраам бяха спазили завета, на който обрязването беше знак за вяност, те никога не биха отишли в идолопоклонство, нито биха били оставени да слязат в Египет; и нямаше да има нужда Бог да прогласява своя закон от Синай, и да го изписва на каменни плочи, и да го пази чрез определени насоки в дадените на Мойсей съдби и постановления.

Мойсей записа тези съдби и постановления от устата на Бога докато беше с него в планината. Ако Божият народ беше послушен на принципите на десетте заповеди, нямаше да е необходимо да се дават конкретните насоки на Мойсей, които той написа в една книга, по отношение на техните задължения към Бога и един към друг. Определените насоки, които Господ даде на Мойсей във връзка със задължението на неговите хора един към друг, и към чужденеца, са принципите на десетте заповеди, опростени и дадени по един определен начин, така че те да не сгрешат.

Господ каза на израилтяните: “Понеже те не изпълниха съдбите ми, но презираха постановленията ми, и омърсиха съботите ми, и очите им бяха след идолите на бащите им. Затова Аз също им дадох постановления, които не бяха добри, и съдби чрез които нямаше да живеят” (Езекиил 20:25). Поради продължително непослушание, Господ приложи наказания към престъпника на неговия закон, които не бяха добри за престъпника, и такива чрез които той нямаше да живее в своя бунт.

Чрез престъпване на закона, който Бог беше дал в такава величественост, и всред недостъпна слава, хората показаха открито презрение към великия Законодател, и смъртта беше наказанието” (“Духът на пророчеството,” Том 1-ви, стр. 261-265). (Виж също “Патриарси и пророци,” гл. 32, Параграф 1-4).

Вярно е че жертвената система също беше дадена, добавена, поради престъпленията. Това е вярно за жертвите първоначално, при Адам и Авраам; то също е вярно за левитската система дадена на Израил в

пустинята. Това също беше казано в един пасаж, цитиран в предишните изследвания, както следва: —

“Тогава една система беше [“след грехопадението”] учредена, която изискваше жертването на животни, за да поддържа пред падналия човек това, в което змията накара Ева да не вярва, а именно, че наказанието на непослушанието е смърт. Престъпването на Божия закон правеше нужно Христос да умре като жертва, и така да направи възможно за човека бягството от наказанието, и все пак да бъде запазена честта на Божия закон” (“Духът на пророчеството,” Том 1-ви, стр. 261).

“Поверената на Адам жертвена система също бе изопачена от неговите потомци. Предразсъдъци, идолопоклонство, жестокост и разпуснатост поквариха простата и пълна със значение служба, която Бог бе наредил. Чрез дългото общуване с идолопоклонници израилтяните бяха въвели в своето богослужение много езически обичаи; затова на Синай Господ им даде определени наставления относно жертвената система. След като завърши строежът на скинията, Той общуваше с Мойсей от облачния стълб над умилостивилицето и му даде пълни наставления за системата на приношения и формите на богослужение, които трябваше да се спазват в светилището. Така на Мойсей бе даден церемониалният закон и той го написа в книга. Но законът с десетте заповеди, изговорен от Синай, бе написан от самия Бог на каменните плочи и се пазеше свято в ковчега. (“Патриарси и пророци,” - стр. 364, 365 в оригинал, гл. 32 Законът и заветите – Параграф 5)

По този начин, и за моралния и за церемониалния закон е вярно, че е бил даден, добавен, заради престъпленията. Въпросът тогава е: “За кой закон се говори приоритетно в изречението от Гал. 3:19?” И от забелязаните вече конкретни неща, за това че този закон е бил „нареден . . . в ръката на ходатай,” и директното асоцииране на този текст с изговарянето на Божия закон в Евр. 12:20 и Вт. 5:22, със сигурност трябва да е истина, че приоритетно визираният закон е Божият закон, десетте заповеди, в писмената му форма, на каменните плочи, и в Библията.

Връката на един Ходатай

Ривю енд Херълд, 6-ти март, 1900 г.

“Тогава защо се даде законът? Прибави се, за да се излявят престъпленията, докато дойде Потомъкът, на когото беше дадено обещанието; и беше постановен от ангели чрез връката на един посредник.” (Гал. 3:19).

Това твърдение в Гал. 3:19 по същество е идентично с онова на Стефан в последните му думи към Синедриона, когато те били на път да го убият с камъни, а той казал: “Кого от пророците не гониха бащите ви? А още и избиха онези, които предизвестиха за идването на Праведника, на когото вие сега станяхте предатели и убийци – вие, които приехте закона чрез ангелска наредба и не го опазихте” (Деяния 7:52, 53).

Този израз на Стефан, че законът е бил приет: “чрез ангелска наредба,” и изразът в Гал. 3:19, че законът е бил „заповядан от ангели,” са идентични; защото думата на Стефан, която е преведена като “наредба,” и думата на Павел, която е преведена като “нареден,” са точно една и съща гръцка дума, с разлика единствено във граматическото време. Думата на Стефан е диатагас, а думата на Павел е диатагеис.

Е тогава, кой друг закон приоритетно би могъл да е този (каквото и друго да е можело да бъде включено), за който е говорил Стефан, когато, във връзка със законът, който те не са спазвали, той ги обвинява, че са убийци? Кой закон предимно е този, чието неспазване става чрез убийство? —Това е законът на Бога—десетте заповеди, една от които казва: “Не убивай.” И когато е използвана същата идентична дума в Гал. 3:19, в същата идентична връзка, тогава за кой закон единствено може да се отнася предимно това, каквито и други закони да са включени? Да се настоява, че това е някакъв друг закон, а не този същият, и на двете места, просто със сигурност би било нарушение на ясения текст в цялата му връзка. И щом като не може да има съмнение относно това кой закон приоритетно е този за който говори Стефан, по подобен начин не може да има съмнение относно това за кой закон предимно се говори в Гал. 3:19, когато същата идентична дума използвана от Стефан е използвана и там, и то в точно същата връзка и в същия смисъл.

Какво се изразява тогава с думите “наредба на ангели,” “нареден от ангели”? Коренът на двете думи използвани от Стефан и Павел е диатасо, и той обозначава “да подредиш, да наредиш, да установиш”; “да поставиш в ред, и да

изведеш армия” на парад, или “в боен ред.” По този начин, конкретното твърдение в двата пасажа е, че при даването на закона, за който се говори на двете места, ангелите са били изведени в една голяма редица, така както един цар разполага своята армия, или генерал своите войски; и че, в присъствието на тази голяма редица от Божии ангели, въпросният закон е бил даден чрез ръката на един ходатай.

Както беше представено в едно предишно проучване: Тъй като има само „един ходатай между Бога и хората, Човекът Христос Исус,” несъмнено Христос е Посредникът в чиято ръка е бил нареден този закон. И смисълът на това е загатнат във Вт. 33:2; “Господ дойде от Синай, и се издигна към тях от Сиир; просия от планината Фаран, и дойде с десетки хиляди светии: от десницата му излезе огнен закон за тях.” От дясната му ръка е излязъл този „огнен закон“ в написаното на каменните плочи, а също и в изработването на каменните плочи на които законът е бил записан с огнената ръка. Понеже “плочите бяха Божие дело, и написаното беше Божие писание, начертано на плочите” (Изх. 32:16).

И когато онези оригинални плочи са били счупени от Мойсей, макар че Мойсей издялал втори две плочи като първите, от него било поискано да занесе тези плочи на планината; и там, Мойсей казва, че Господ отново “е написал на плочите, според първото писание, десетте заповеди, които Господ ти изговори в планината изсред огъня в деня на събранието: и Господ ги даде на мен. И аз се обърнах и слязох от планината, и поставих плочите в ковчега който бях направил; и те са там, както Господ ми заповяда” (Вт. 10:4, 5).

Така беше даден законът на десетте заповеди, в най-пълния смисъл чрез ръката на „един ходатай между Бога и хората, Човекът Христос Исус” (1 Тим. 2:5); и никакъв друг закон не беше даден. Друг закон беше даден на Мойсей словесно, или чрез вдъхновение, който той записа с ръката си; но никакъв друг закон освен онзи който беше даден на каменните плочи в или чрез ръката на Посредника. От неговата „ръка“ излезе онзи “огнен закон”; и от тази ръка не излезе друг закон. И когато от тази „десница“ излезе онзи „огнен закон,” тогава присъстваха хиляди светии. Тези десет хиляди светии (или “святи същества,” Ревизирана версия) бяха голямата и славна редица ангели, подредена и разположена в определен ред, от небесния Цар, за да наблюдава и почете прекрасната транзакция на това чудно събитие.

Дори християнският народ никога все още не е осъзнал напълно величието и славата при даването на закона на Синай; и това величие и тази слава са единствената истинска мярка на значимостта на това събитие. “На планината

имаше гръмотевици и светкавици, и гъст облак, а гласът на тръбата беше изключително силен.” “цялата Синайска планина беше в дим, понеже Господ слезе на нея в огън: и от там димът се издигаше като дим от пещ, и цялата планина се тресеше силно.” “гласът на тръбата звучеше дълго, и ставаше все по-силен.” “гласът на гърма ти беше в небето: светкавиците осветиха света: земята потрепери и се разтресе” (Пс. 77:18). —И отсред тази славна и ужасна сцена, когато “планината гореше с огън до посред небето, с тъмнина, облаци и гъст мрак” (Вт. 4:11), “Господ изговори . . . отсред огъня, от облака и от гъстия мрак, със силен глас,” десетте заповеди (Вт. 5:22), “и не добави повече.” И “целият народ който беше в лагера се разтрепери,” и “замолиха да не им се говори [добавя] повече.” И тогава, с неговата огнена ръка, “той ги написа на две каменни плочи, и ги даде на” Мойсей.

“Колесниците на Бога са двадесет хиляди, а именно хиляди ангели: Господ е всред тях, както на Синай, в свящото място” (Пс. 68:17). “Ангелите, десетки хиляди по десет хиляди, и хиляди по хиляди, обкръжаваха Божия народ, когато той беше събран около планината, и бяха над всички тях; създавайки по този начин едно голямо живо светилище, от което беше изключен всеки зъл ангел, така че нито една дума идваща от гласа на Исус да не бъде променена в нечий ум, и нито едно внушение на съмнение или зло да не може да бъде отправено към душата.”

По този начин, когато законът беше даден на Синай, славният Господ и целият народ бяха обкръжени от небесното множество ангели, разположени, наредени в изрядна редица. Херувими с четири лица и с четири крила, серафими с шест крила, и блестящи ангели сияещи златни колесници—всички тези хиляди по хиляди придружаваха Величието на небето, Посредникът; когато с любов от ръката му излезе неговият велик огнен закон на любов към грешните хора. (Вт. 33:3). Тогава, при даването на Божия закон, десетте заповеди на Синай, със сигурност не е имало по-величествена сцена от времето на сътворяването на света. И това е единственият закон, който някога е бил даван чрез ръката на Ходатаят.

Как може да съществува въпрос или съмнение, че това е законът от Гал. 3:19, който е бил добавен поради престъпления, и който е бил нареден от ангели в ръката на един ходатай?

Докато дойде Семето = Второто пришествие

Ривю енд Херълд, 13-ти март, 1900 г.

“Тогава за какво служи законът? Прибави се, за да се излязат престъпленията, докато дойде семето, на което беше дадено обещанието; и беше постановен от ангели чрез ръката на един посредник.” (Гал. 3:19).

Посредством обмислянето на всяко отделно изречение от този стих, ние открихме, че Божият закон—десетте заповеди в писмена форма, така както е даден на Синай, и както е в Библията—е приоритетно законът, който се има в предвид, и той е единственият, който отговаря на всички изисквания на всички обмислени неща до този момент. А какво да кажем сега за тази част - „докато дойде семето на което беше дадено обещанието“?

В Галатяни се говори за два закона. Това вече е установено. Те и двата бяха добавени; и двата се добавиха заради престъпленията. Но кой е приоритетно законът за който се говори на това място, и неговата връзка? Тук това е въпросът

Има също и две идвания на семето, което е Христос; и е подходящо и честно да се попита: “За кое идване се говори тук?” Защо трябва някой да установява и фиксира твърдо по отношение на идването в този пасаж, едно идване, което изисква също и фиксирането и установяването на един закон, като закон в този стих, който не отговаря на изискванията на пасажа в неговата връзка? Точно това е било направено; и това обикновено е бил големият дефект при обмислянето на този пасаж от Писанието.

Онези които са врагове на Божия закон под някаква форма, и които биха се радвали ако той бъде премахнат по всякакъв начин, но които не знаят, че този закон не би могъл да се премахне по никакъв начин, винаги са се опитвали да насилват този стих, за да послужи на тяхната ужасно погрешна кауза. Тези хора се захващат с усърдие и установяват, че въпросното идване на Семето тук се отнася за първото идване на Христос. Те никога не поглеждат отвъд това единствено изречение: не е в техен интерес да правят това; понеже единствената употреба, която имат за този текст е с цел поддържането на

тяхната увереност, че Божият закон е премахнат. Така са враговете на Божия закон.

От друга страна, приятелите на Божия закон знаят, че има закон, който е бил премахнат при първото идване на Христос. И тъй като тук има закон, който е бил добавен “докато дойде семето,” тези приятели на Божия закон позволяват, и дори установяват, твърдението на враговете на Божия закон, че тук се има предвид първото идване на Христос: тогава, като последица се решава, че премахнатият закон е законът за който се говори тук. Но трябва се признае, че това е един слаб начин за разрешаване на този проблем. Това по-скоро прилича на изпросена работа, отколкото на едно реално изучаване и разкриване на истината, такава каквата е в Словото, заради самата истина. Всъщност в този пасаж и навсякъде в неговия контекст, няма нищо, което да внушава премахване на каквото и да е закон. Темата е: “За какво тогава служи законът” Каква е целта, задачата и предметът, на закона?

Но има две идвания на Семето. Има друго – второто идване на Христос, така както е било първото. Не е ли възможно това второ идване на Семето да е идването за което става въпрос в този пасаж? В Писанието има други подобни изрази.

Например в Ез. 21:27. Говорейки за премахването на венеца и короната на юдейския цар, там се казва: “Аз ще я катурна, катурна, катурна, и повече няма да я има, докато не ДОЙДЕ ОНЗИ, на когото принадлежи по право; и ще я дам на него.” Кое идване е това? Отговорът на този въпрос може да бъде даден само чрез обмисляне на фактите в случая; Той дойде, но вместо да получи тази корона, получи корона от тръни; вместо да седне на този трон, той бе прикован на кръста. Затова ние знаем, че това не е идването за което се говори в текста, но това е неговото второ идване “седнал на трона на баща си Давид; и имаш на главата си много корони. Ето тогава царството на този свят става царство на нашия Господ, и на неговия Христос; и той ще царува до века” (Откр. 11:15). И това е идването на онзи на когото е по право, за което се говори в текста, и тогава ще му бъде дадено.

Отново е писано, че семето на жената ще смаже главата на змията. Това Семе ДОЙДЕ, и не смаза главата на змията, но вместо това, той самият беше ранен. (Ис. 53:5). И след като той е бил дошъл, и е бил ранен по този начин, дори до смърт; бил е възкръснал от смъртта и се е възнесъл на небето,

—дори тридесет години след тези неща—е записано: “Бог на мира ще смаже скоро Сагана под нозете ви” (Римл. 16:20).

В Данаил 2-ра глава е записано: “В дните на тези царе, небесният Бог ще установи царство, което никога няма да бъде унищожено; и царството няма да бъде оставено на други хора, но то ще сломи и погълне всички тези царства, и ще остане завинаги” (Дан. 2:44). Всички ние знаем, че като цяло, от днешните служители се поддържа, че това е станало при първото идване на Христос: че там камъкът е бил отсечен без ръце, и че той ще се търкаля, търкаля, търкаля, докато изпълни цялата земя. Но НИЕ знаем, че когато той бил тук, той казал: “Моето царство не е от този свят,” и “не е от тука” (Йоан 18:36). И ние знаем, че този текст се изпълнява при неговото второ идване.

Е, тогава, защо трябва да се смята, че е невъзможно Гал. 3:19 да се отнася за неговото второ идване? Вижте ситуацията, такава каквата е в текста, в неговия контекст: “Докато дойде семето на което беше дадено обещанието.” Кое обещание? —Несъмнено обещанието за наследството: както е писано: “Защото ако наследството е от закона, то вече не е от обещание: но Бог го даде на Авраам чрез обещание. За какво тогава е законът? Добави се поради престъпленията, докато дойде семето на което бе дадено обещанието.” По този начин самото Слово определя, че въпросното обещание е обещанието за наследството. И който и да е законът за който се говори тук, той е даден, добавен, докато дойде Онзи на когато бе дадено обещанието.

Получил ли е той нещо от наследството при първото идване? —Не; не повече отколкото Авраам, на когото, заедно с него беше дадено обещанието. Той „нямаше къде глава да подслони.” И за него е еднакво вярно, както и за Авраам, че той не получи “никакво наследство в нея, не, нито дори колкото да стъпи със стъпалото си там.

Обърнете също специално внимание, че изречението казва: “Докато дойде семето на което,” — не относно което, но НА което—“беше дадено обещанието.” Тоест, въпросното обещание е било дадено на НЕГО лично; а не просто на някой, относно него. Но текстът определя, че обещанието е обещанието за наследството. Това обещание беше дадено на Авраам и на неговото семе, което е Христос; и това беше извършено, когато обещанието се даде на Авраам. Но и нещо повече, то се направи също и лично НА самото семе, което е Христос. Прочетете го във втория псалм: “Господ ми

каза, Ти си мой Син; Аз днес те родих. Поискай от мен, и аз ще ти дам езичниците за твое наследство и най-крайните части на земята за твое притежание” (Пс. 2:7, 8). Тук обещанието за наследството се дава директно на семето, което е Христос.

Кога се изпълнява това обещание? И когато трябва да се направи, извърши, или учреди нещо, “докато дойде семето НА което” се даде това обещание, тогава кое идване би трябвало да се сметне за истинското и единственото логично? —Явно че това е идването, което ще бъде при получаването на наследството, ЗА КОЕТО СЕ ОТНАСЯ ОБЕЩАНИЕТО; и за което това обещание единствено има грижа.

Затова, обмисляйки какво е ясното заявено обещание в писанията, — обещанието за наследството, —и вземайки в предвид, че това обещание се отнася за, и принадлежи особено и най-вече на неговото второ идване, става ясно, че второто идване на Христос, а не първото му, е онова за което се говори в изречението “докато дойде семето на което беше дадено обещанието.“

И понеже открихме, чрез всички останали изречения на стиха, че Божият закон, както е даден на каменни плочи на Синай, и в Библията, е приоритетно този за който се говори, и единственият, който ще отговори на уточненията на всички изречения; и понеже идването за което се говори в това изречение е идването във връзка с наследството и неговото получаване, това установява, без всяка възможност за оспорване, идеята, че законът на Бога, десетте заповеди, така както е даден на каменни плочи, и в Библията, трябва да остане в пълна сила и задължителност до второто идване на Христос и края на света. И всички ние знаем, че той няма да бъде премахнат и тогава.

Винаги е вярно, че онези текстове, върху които Сатана се фиксира и използва най-упорито, за да докаже премахването на Божия закон, са точно онези, които, когато бъдат наистина разбрани, се виждат като най-решаващи, и те по един най-красив начин показват неговата вечна непокътнатост и задължителност.

Разгледайте въпроса по-нататък. Наследството е онова нещо за което се отнася обещанието. Но с какво е свързано наследството? —Ясно и единствено с Божия завет с Авраам—вечният завет. Забележете в контекста,

че “заветът [който е заветът с Авраам, вечният завет], който беше потвърден пред Бога в Христос, не може да бъде анулиран от законът, който беше четиристотин и тридесет години след това, така че да обезсили обещанието [обещанието за наследството на този завет]” (Гал. 3:17).

Както видяхме в предишното изследване, наследството е велико нещо в завета с Авраам, вечният завет. Наистина, Бог сключил с Авраам завет, посредством една клетва към Авраам, че той щял да наследи това което Бог бил обещал. Защото след като Бог му го бил обещал, Авраам казал: “Как ще разбере, че ще го наследя?” И в отговор, Бог сключил и влязъл с него в онзи кървав завет, при който се заклел в живота си, че обещанието за наследството няма никога да пропадне. (Бит. 15:8-18).

И както открихме в предишните изследвания, всичко което някога е идвало след сключването на този завет, бе, чрез благославянето на хората, да ги направи способни да достигнат до пълнотата на този завет, и до наследството на което този вечен завет е клетва. И точно това беше задачата на даването на Божия закон на каменни плочи на планината Синай, и в Библията. Защото ако хората бяха спазили този завет, те биха опазили Божия закон в ума си, и нямаше да бъде нужно да се прогласява от Синай, или да се начертава на каменни плочи.” Задачата на този закон, написан и даден по този начин на хората, извеждайки на преден план престъпленията, правещ греховете да изобилстват, беше, и все още е, да може хората да намерят благодатта на Христос много по-изобилно, —та чрез него да могат да достигнат пълнотата на този вечен завет с Авраам, а също и до наследството на което този закон беше, и все още е, клетва.

И позволявайки на идването на семето, на което се даде обещанието, да бъде второто, а не първото идване на Христос—дава възможност на Божия закон, в писмената му форма, да изпълни своята главна задача, която е довеждането на хората, чрез вяра в Христос, до пълнотата на този вечен завет. Пълнотата на този вечен завет е правдата на Бога—спазването на заповедите и вярата на Исус. И хората трябва да бъдат доведени до пълнотата на този вечен завет, за да може да получат наследството, на което този вечен завет е клетва.

Че този възглед е правилният, и е истината по въпроса, се подчертава от факта, че вечният завет не е стигнал до пълнотата си във вярващите, до

второто идване на Христос; тоест, докато семето, на което се даде обещанието за наследството, наистина дойде.

Една от провизиите на този вечен завет е: „Ще поставя закона си в техните вътрешности, и ще го напиша в сърцата им.” И тази провизия няма да бъде осъществена в нейната пълнота докато, чрез Тройната Ангелска Вест, хората не бъдат доведени до същинското спазване на “Божиите заповеди и вярата на Исус;” така че Господ, поглеждайки към тях от небето, да може да каже, в съвършена истинност: “Тук са тези които пазят Божиите заповеди, и вярата на Исус” (Откр. 14:12).

Друга провизия на този завет е: „И те няма да учат всеки ближния си, и всеки брат си, казвайки: Познайте Господ; защото всички ще ме познават, от най-малкия, до най-големия” (Евр. 8:11). Макар че сега живеем във времената на новия завет, така реално както бе и с Авраам, все пак, нито светът, нито ние сме достигнали до онази точка, където повече не е необходимо човек да учи ближния си, или брат си, казвайки, Познай Господ. И тази част на вечния завет няма да достигне пълнотата си докато, чрез благословието и силата на Бога в Тройната Ангелска Вест, не бъде завършена тайната на Бога. (Кол. 1:26, 27; Откр. 10:7).

Тук не е необходимо да се захващам едно по едно с всички изречения на новия завет. Тези са достатъчни, за да илюстрират истината, че вечният завет, новият завет, заветът с Авраам, който е клетвата за наследството обещано на Семето, не е срещнал своята пълнота в онези, които го приемат, до второто идване на Христос.

И ако това не е достатъчно ясно чрез представените текстове, или не е достатъчно убедително, тогава прочетете следните изречения от свидетелството на Исус, което е Духът на пророчеството: —

„Беше среднощ, когато Бог избра да освободи чедата Си. Докато безбожните ги бяха наобиколили подигравайки им се, внезапно слънцето изгря в пълната си сила, а луната застана на едно място. Нечестивите наблюдаваха с удивление тази сцена, а светиите - с тържествена радост белезите на своето освобождение. Знамения и чудеса следваха в бърза последователност. Всичко като че ли излезе от естествения си порядък. Реките престанаха да текат. Мрачни, гъсти облаци се появиха и се сблъскаха един с друг. Но имаше едно светло място на спокойна слава, откъдето Божият глас дойде

подобен на много води и разтърси небето и земята. Стана силно земетресение. Гробовете се отвориха и онези, които през време на Третата Ангелска Вест бяха умрели с вяра и бяха пазили съботата, излязоха от прашните си легла прославени, за да чуят завета на мир, който Бог трябваше да направи с пазилите на закона Му.

Небето се отваряше и затваряше, и се движеше. Планините се клатеха като тръстика, разлюлявана от вятъра, и изхвърляха големи скали наоколо. Морето вреше като в тенджерата и мятеше камъни на сушата. А когато обявяваше деня и часа на Исусовото идване и връчването на вечния завет с народа Си, Бог изговаряше по едно изречение след това спираше, докато думите обиколят земята. Божият Израил стоеше с вперени нагоре погледи, вслушан в думите - както излизаха от устните на Йехова и прогърмяваха като най-силните гръмотевици около земята. Беше страшно тържествено. В края на всяко изречение светиите извикваха: “Слава! Алилуя!” Лицата им бяха осветени и грееха от Божията слава, както грееше Мойсеевото лице, когато слизаше от Синай. Безбожните не можеха да ги гледат поради тази слава. И когато вечното благословение бе изговорено над онези, които бяха почитали Бога, пазейки съботата Му, мощен вик на победа се разнесе над звяра и неговия образ.“ („Ранни писания,” с. 145, 146 в оригинал; Освобождението на светиите – Параграф 1, 2).

Следният цитат, макар и повтарящ в същината си предишния, съдържа твърдения, заради които си струва да бъде отпечатан в тази връзка: —

“С тържествуващи викове, подигравки и проклетия тълпи зли хора се готвят да се нахвърлят върху плячката си, когато ето, гъста тъмнина, по-черна и от най-тъмната нощ, пада над земята. Тогава на небето се явява блестяща дъга, която свети със славата, излъчваща се от Божия престол, и тя като че ли обгръща всяка молеща се група. Разгневените множества се стъписват. Подигравателните им викове замират. Забравят обектите на своя смъртоносен гняв. С ужасни предчувствия се взират в символа на Божия народ и копнеят да бъдат защитени от мощния му блясък. . . Но посред разгневените небеса има едно ясно, чисто място на неописуема слава, откъдето се разнася Божият глас, подобен на звук от много води: “Свърши се!”. Гласът разтърсва небето и земята. Става мощно земетресение, каквото не е имало, “откак съществуват човеци на земята”. . . Гробове се разтварят “и множеството от спящите в пръстта на земята ще се събудят, едни за вечен

живот, а едни за срам и вечно презрение”. Умрелите с вяра в третата ангелска вест излизат от гроба прославени, за да чуят Божия завет на мир заедно с тези, които са пазили Неговия закон.

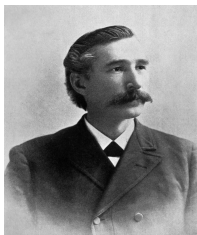
“От небето се чува гласът на Бога, който обявява деня и часа на Исусовото идване и предава на своя народ вечния завет.

“Скоро на изток се появява малък черен облак, колкото половин човешка длан - облакът, който окръжава Спасителя и отдалеч изглежда обгърнат в мрак. Божиите избрани знаят, че това е знаменieto на Човешкия Син. В тържествено мълчание се взираат в него, наблюдавайки как се приближава към земята и става все по-светъл и по-славен, докато се превърне в голям бял облак. Цялата му основа е слава, изглеждаща като унищожаваш огън, над който е дъгата на завета.” (“Великата борба” - с. 635-641 в оригинал; Гл. 40 Освобождението на Божия народ – Параграф 3, 5-7, 14, 15).

И когато Божиите светии по този начин са достигнали пълнотата на вечния завет, заветът с Авраам, когато задачата на даването на закона от Синай, и в Библията, е била осъществена по този начин, тогава законът няма да бъде премахнат, но ще бъде поддържан в ума, в сърцето, в душата, точно както е бил при Адам, Енох, Ной и Авраам, когато все още не е имало “нужда той да бъде прогласяван от Синай, или написан на плочи от камък.” Вместо тогава да бъде премахнат, той ще бъде съблюдаван от хората, и живян по-пълно и по-съвършено от всякога преди това.

И това е “Защо тогава е законът?” И ето защо “той беше добавен поради престъпленията, докато дойде семето на което беше дадено обещанието [за наследство], и беше нареден от [наредбата, великата редица от] ангели в ръката на един ходатай.”

Напълно сме убедени, че върху Галатяни 3:19, останалата част от главата и цялата книга, може да се проведе едно по-истинско и далеч по-полезно изследване от Адвентистите от Седмия Ден, от това което е било представено от нас или от някой друг.

А. Т. Джоунс

Защо тогава е законът

Коментар върху Галатяни 3:19

Въпросът кой закон е бил законът в галатяни, бил фокусната точка на доктриналната битка, осъществила се на библейската конференция на Адвентистите от Седмия Ден през 1888 година.

Защо е толкова важно за нас да разбираме централните точки отнасящи се до този въпрос? Законът в галатяни разкрива дали разбираме правилно вечния завет в подробностите на Писанието. Макар че е възможно да се улови централната тема на вечният завет, тази тема трябва да бъде разбрана в подробностите на Писанието, за да се оцени истински и за да се представя така както е дадена в Писанието. Това е особено вярно, когато говорим за писанията на Павел.

Историята показва, че въпросите в Галатяни 3-та глава са директно свързани с разбирането за оправдание чрез вяра.